

Meče nad křesťany v Iráku
Nové boje ohrožují křehký mír v Súdánu
Astride Wenigerová-Noga píše pro CSI z Kanady
Přechod ke křesťanství v Egyptě může stát konverty život
Křesťané v Číně končí ve vězení za distribuci křesťanské literatury
30 dní modliteb za svět Islámu
Zpráva o hospodaření CSI v roce 2007

ZDARMA

ZPRAVODAJ KLN / ROČNÍK 17

Trpí-li jedna část, trpí s ní části všechny!
(1 Kor 12:26)

Vážení přátelé CSI,

i když jsou noviny a zpravodajské servery na internetu plné informací o válce v Iráku, která letos v březnu 2008 vstoupí do svého pátého roku, přece jen existuje jeden její aspekt, jemuž se velká pozornost nevěnuje. Opomíjenou součástí konfliktu v Zálivu je utrpení křesťanů prchajících před sektářským násilím z hlavního města Bagdádu. Mnozí hledají útočiště na severu země, která je tradiční domovinou jejich předků, ale kde se rovněž setkávají s diskriminací ze strany Kurdů. Mnozí tak svoji vlast opouštějí úplně a se statutem uprchlíka se snaží přežít v některé z hostitelských zemí. John Eibner a Gunnar Wiebalck z CSI podnikli koncem minulého roku náročnou cestu do Iráku. Tam se setkali s iráckými křesťany a vyslechli jejich bolestné svědectví. Postiženým rodinám rovněž doručili humanitární pomoc. V tomto vydání zpravodaje bychom se chtěli zaměřit na osud křesťanů v Iráku, jejichž tradičním komunitám hrozí zánik.

Opominout nelze ani události v Jižním Súdánu, kde stále dochází k ozbrojeným střetům mezi arabskými kmeny a příslušníky jihosúdánské armády v hraničních oblastech mezi severní a jižní částí země. Místní obyvatelstvo navíc bojuje s nouzí a vzpamatovává se z následků nedávných povodní. Kanadská novinářka Astride Weniger-Noga napsala CSI v České republice reportáž o demonstracích kanadské mládeže proti zvěrstvům v Dárfúru. Konflikt v této západní části Súdánu může totiž ohrozit křehký mír v jižní části země, kde se CSI od poloviny devadesátých let aktivně angažuje ve prospěch obětí otroctví a války.

V Číně, zemi letos pořádající letní olympijské hry, je náboženská svoboda stále v nedohlednu. Představitelé místních církevních společenství končí často ve věze-

ní, když se pokoušejí šířit křesťanskou literaturu a bible. Jednoduchá není ani situace křesťanů v Indii. Stávají se terčem hinduistických extrémistů. Jelikož je radostná zvěst Ježíše Krista nadějí zvlášť pro ty nejchudší, narušuje tradiční systém kast, v němž se tzv. nedotknutelnými pohrdá.

V závěru zpravodaje se můžete rovněž seznámit s hospodařením naší národní organizace v roce 2007. Chtěli bychom Vás, štědré dárce a příznivce upozornit na vlastní spotřebu naší organizace, která je pouhých 3,3 %. Mezi důvěryhodné humanitární organizace se počítají ty, jejichž vlastní spotřeba ze získaných darů nepřesáhne výrazně 10 %.

Na pronásledované a trpící bratry nezapomínejte! Udělejte pro ně denně alespoň něco. Mluvte o nich s vašimi blízkými, známými, spolupracovníky a modlete se za ně. Ve Zpravodaji naleznete také informace potřebné pro zapojení se do modliteb za mohamedány v době ramadánu. Nechceme je napodobovat, ale Bůh je velký a dá nám zač prosíme.

Přejeme Vám vše dobré do dalších dnů a děkujeme za Vaši velkou podporu.

Vaši Petr Matyáš a František Kopečný

Našemu spolupracovníku, Petrovi Matyášovi gratulujeme k ukončení vysokoškolského studia s vyznamenáním.

.....

ROZŠÍŘUJ - PŮJČU

Meč nad křesťany

Křesťané žili na území dnešního Iráku již od biblických časů. V současné době se však stále častěji stávají terčem útoků radikálních islamistů. O jejich svízelné situaci se mohli přesvědčit i John Eibner a Gunnar Wiebalck z CSI, kteří Irák navštívili v listopadu minulého roku. Přicestovali na pozvání iráckých křesťanů. Navštívili jak hlavní město Bagdád, tak oblasti severního Iráku včetně Kurdistánu.

Pracovníci CSI přijali pozvání iráckých křesťanů, protože stále častěji přicházely zprávy o drtivé vlně jejich pronásledování, kterou mají na svědomí především islámští extrémisté. Irácká organizace lidských práv Hammarabi a tiskové zprávy dalších organizací přinášely ve stále větší míře informace o pumových útocích na kostely, únosech, vraždách, útěcích obyvatel ze země, vydírání a zabavování majetku.

Kromě hlavního města Iráku navštívili pracovníci CSI také severní oblasti země, zejména v okolí měst Kirkúk, Irbíl a Mosul a biblické Ninive. Při své cestě souženou zemí vyslechli několikrát otřásající svědectví o pronásledování a mučednictví.

Pracovníci CSI podnikli cestu do Iráku i přes varování amerického ministerstva zahraničí před katastrofální bezpečnostní situací v zemi a nebezpečím zabíjení a únosů amerických státních příslušníků. Hostitelkou pracovníků CSI byla křesťanská duchovní Pascale Warda, která v letech 2004-2005 působila jako ministryně pro migraci a vyhnání v přechodné vládě Ajáda Aláviho. Do Bagdádu dorazili 3. listopadu 2007. O tři dny později odletěli do severoiráckého Irbílu. Posléze strávili na cestách krajinou předků iráckých křesťanů čtyři dny. U biblického Ninive, nedaleko Mosulu, navštívili vesnici Ka-

ramlesh a město Baghdeda (Hamdamiya) a poté také Ainkawu a Dahuk. Setkali se s vládními představiteli, zástupci sunnitů, šiitů, křesťanů a navštívili také jezidské a mandejské komunity. Díky této návštěvě se tak můžeme stát svědky bolestného svědectví našich iráckých bratrů a sester ve víře.

Zvlášť bolestné příběhy pracovníci CSI vyslechli již v listopadu 2006, kdy navštívili turecký Istanbul. Zde v současnosti mnoho iráckých křesťanských rodin po svém útěku z vlasti žijí.

Exodus křesťanů z Iráku

Komise OSN pro uprchlíky již dříve vydala varovnou zprávu, že mezi iráckými uprchlíky ze země od pádu Saddáma Husajna v roce 2003 je více než 40 % křesťanů, a to i přesto, že křesťané představují pouhých čtyři procenta irácké populace. Z toho vyplývá, že téměř polovina asi milionu křesťanů v Iráku uprchla ze země v době amerického vojenského působení v zemi. Tento fakt dává také za pravdu tvrzením, že se křesťané stávají terčem útoků muslimských extrémistů.

Mnoho indicií rovněž poukazuje na to, že prastarou iráckou komunitu hovořící aramejsky by mohl potkat stejný osud jako ještě starší irácké židovské společenství, které nyní údajně čítá pouhých osm lidí. V době islámských výbojů v 7. století tvořili křesťané většinu obyvatelstva. Postupně však docházelo k jejich ubývání v důsledku pronásledování a nerovného postavení s muslimy.

Ke znepokojení přispívá také současný sektářský charakter iráckého státu. Na jedné straně nová irácká ústava garantuje náboženskou svobodu a další základní lidská práva, na druhé straně však tato práva omezuje tím, že islám prohlašuje za oficiální státní náboženství, s nímž nesmí být žádný zákon v rozporu.

Útoky proti křesťanům

Také v tomto roce bohužel dochází k tvrdým útokům proti malé hrstce církevních společenství, která ještě zůstala v Iráku. Při zjevně koordinované akci v neděli 6. ledna 2008 souběžně proběhlo celkem devět útoků na kostely a kláštery v Bagdádu, Mosulu a Kirkúku.

Teroristy zničený kostel (coi)

Křesťané v Bagdádu

Bagdád je domovem mnoha etnických a náboženských společenství. Masové vyhánění křesťanů z Bagdádu je způsobeno hlavně sektářským násilím, kterého se dopouštějí vzájemně znepřátelené teroristické buňky sunnitů a šíitů. Křesťané hromadně opouštějí Bagdád, zejména nebezpečný okresek Dora. Někteří neutíkají jen do jiných oblastí Iráku, ale zcela opouštějí vlastní zemi.

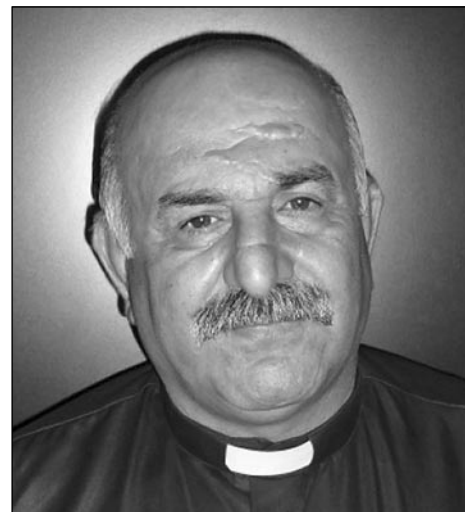
Křesťané nejsou jen vedlejší obětí vzájemných bojů znesvářených islámských frakcí, ale stávají se i jejich přímým cílem, protože nejsou muslimy. I když zvýšená americká vojenská aktivita v posledních měsících do jisté míry stabilizovala situaci, hrozí nebezpečí křesťanům a nemuslimům v Bagdádu i nadále. Stovka nejvíce postižených rodin v hlavním městě Bagdádu obdržela od CSI balíčky se základními potravinami.

Tragická svědectví

Křesťané v Iráku jsou muslimskými extrémisty považováni za hlavní spojence „amerických okupantů“. Navíc jsou na tom křesťané ekonomicky lépe, což při vydírání slibuje vyšší výkupné. Provokuje je také jejich zdráhání podřídit se islámu a jeho požadavkům. Buď zaplatí tzv. ochrannou daň z hlavy (džizja), nebo budou zabiti. Křesťanům v Iráku tak hrozí mnohem větší riziko než muslimům, že budou terorem donuceni k útěku. Podle některých názorů byla dokonce situace křesťanů za Saddáma Husajna paradoxně lepší než dnes.

Duchovní, kteří se z titulu svého povolání veřejně hlásí k Ježíši, jsou útočníky pronásledováni s mimořádnou krutostí. Výmluvným příkladem může být příběh pastora církve Ježíše Nazaretského Bardeliana Youssefa, se kterým se pracovníci CSI setkali v Bagdádu. „Maskování muži se zmocnili mého auta. Zrovna jsem byl se ženou na návštěvách u chudých rodin. Zbili nás oba, ale ženu nechali jít. Dali mi na hlavu pytel, svázali mi ruce i nohy a zavřeli mě do kufru dalšího auta. Auto zastavilo až za Bagdádem. Podle vůně farem jsem poznal, že jsme na venkově. Nejdříve mě únoscí mučili. Modlil jsem se, aby to rychle skončilo, až budu na řadě. Prosil jsem Boha o ochranu a on mi ji poskytl. Bítí brzy přestalo. Neviděl jsem nic, měl jsem stále pytel na hlavě. Ale slyšel jsem, co se dělo kolem mě. Únoscí říkali, že jsou boží válečníci. Tvrdili, že křesťané jsou americkými špióny, kteří otevřeli dveře do Iráku Spojeným státům. Byli zde i jiní vězni. Jeden byl křesťan a jmenoval se Sargon. Ale pobyl tam jen krátce. Také tam byla těhotná šíitská žena. Tu útočníci popravili. Slyšel jsem strašné výkřiky, když se to stalo. Strávil jsem v zajetí celkem patnáct dní. Přežil jsem jen o kousku chleba a vodě. Den před mým propuštěním přišel někdo, kdo působil jako jejich velitel. Řekl ostatním, že nejsem americkým špiónem. Příští den mě znovu naložili do kufru auta a vyložili v asijské čtvrti Bagdádu. Později jsem zjistil, že jsem byl

propuštěn proto, že má žena zaplatila výkupné 15 milionů dinárů. Na tuto částku se složili chudí členové církve. Všichni bohatší již opustili oblast. Také my jsme odešli z domova. Všechna naša majetka je ztracena – dům, auto, knihy, počítač, všechno. Kdybych se domů vrátil, jsem si jist, že by mě teroristé zabili. Teď mám na sobě kolárek, ale kdybych takto chodil ulicemi, lidé by mi nadávali a házeli po mě všechno možné.“

Pastor Bardelian Youssef (CSI)

Severní Irák

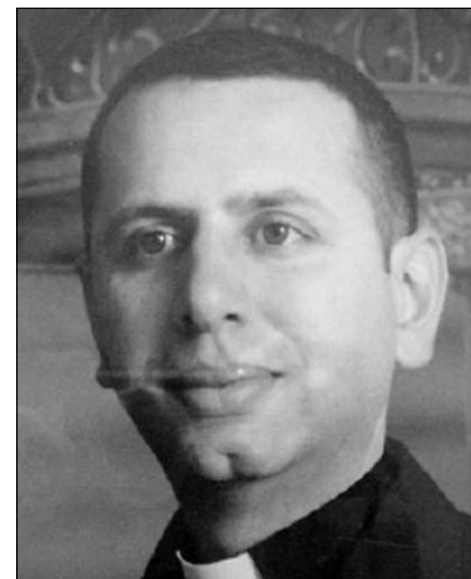
Autonomní regionální vláda Kurdistánu v hlavním městě Irbílu je ovládána spřízněnými milicemi Vlastenecké unie Kurdistánu (PUK) a Kurdistánskou demokratickou stranou (KDP). Obě strany jsou silně nacionalistické. Usilují o nezávislý kurdský stát, který by zahrnoval severní Irák a i území obývaná Kurdy v Turecku, Íránu a Sýrii. Aktuálním cílem vedení těchto stran je nicméně konsolidace moci v Kurdistánu a zabor ropných oblastí kolem měst Kirkuku a Mosulu a roviny u Ninive, kde se však nachází nábožensky i etnicky velmi různorodé obyvatelstvo.

Tyto oblasti podle irácké ústavy nespadají pod správu kurdské vlády. Kurdské milice okupují i velké pásy země, které sousedí s Kurdistánem.

Severní Irák je považován za prastarou domovinu iráckých křesťanů. Křesťanské vesnice jsou rozprostřeny v hornatých oblastech Kurdistánu. Křesťané také žijí v Mosulu a Kirkuku a v ninivské oblasti. Bezpečnost v regionech kontrolovaných KDP a PUK je částečně lepší než v Bagdádu. Původní křesťané jsou však i zde pod tlakem, aby opustili své domovy, přestože regionální vláda Kurdistánu toleruje západní misijní aktivity. Křesťané jsou vystaveni násilí, hrozbám, zabavování majetku a diskriminaci ze strany muslimů. Negativní roli hraje také kurdský etnický šovinismus.

Dopis mučedníka

Pracovníci CSI hovořili také s rodiči katolického kněze Ragheeda Ganniho z Mosulu, který byl v červnu 2007 se třemi jáhny

Zavražděný katolický kněz P. Ragheed Ganni

zastřelen. Jeho otec Aziz Matti Ganni tragickou událost přiblížil takto: „Právě opouštěli kostel Ducha Svatého, když na ně začali střílet ozbrojení muži s výkřiky Allahu akbar. Předtím než se Ragheed stal knězem, byl inženýrem. Pak odjel do Říma studovat teologii. Poté ale upřednostnil návrat před setrváním v zahraničí, aby posílil zdejší trpící křesťany. Byl zastřelen, protože zůstal pevný ve víře a povzbuzoval církev. Již dříve se jeho kostel stal terčem pumového útoku. Také mu bylo vyhrožováno smrtí, ale nebyl vydírán.“

Šest měsíců před svou smrtí zaslal otec Ragheed svému příteli, otci Christianovi, do Říma znepokojivý dopis s těmito slovy:

„Situace, jak se můžeš dozvídat ze zpráv, je děsivá. Křesťané trpí dvakrát tolik – tímto stavem a také kvůli svému náboženství. Papěžova řeč zapálila ve městě oheň. Syrsko-pravoslavný kněz byl popraven. Můj farní kostel napadli pětkrát. Mně vyhrožovali ještě předtím, než byl onen kněz unesen, ale byl jsem velmi opatrný. Dvakrát jsem posunul dovolenou, protože jsem za těchto podmínek nemohl opustit město. Ramadán byl pro nás v Mosulu katastrofou. Stovky křesťanských rodin, včetně mých příbuzných, utekly z města. Asi 30 lidí za sebou nechalo majetky a po výhrůžkách uprchlo. Není to snadné, ale milost Pána dává pomoc a sílu. Čelíme zde smrti každý den.“

Den před svou smrtí zaslal P. Ganni otci Christianovi další vzkaz: „Zdejší situace je horší než peklo a můj kostel byl od našeho setkání znovu několikrát napaden. Minulý týden byli po útoku zraněni dva strážci. Setkáme se v brzké době a pohovoříme o těchto událostech. Bůh žehnej. Ragheed.“

Setkání těchto dvou přátel se již nikdy neuskutečnilo. Při pohybu spolubratr zavražděného P. Philip Najim vyslal světu další jasný vzkaz o žalostné situaci iráckých křesťanů: „Zavřené kostely, bomby v autech, nucené konverze, únosy. V Iráku umírají křesťané. Církev kvůli pronásledování, výhrůžkám a násilí od extrémistů, kteří dávají na výběr jen mezi konverzí a útekem, doslova mizí.“

Vedle ztráty syna byli Aziz a jeho žena Gurjia donuceni uprchnout ze svého domova v Mosulu. Aziz spolupracovníkům CSI řekl: „Měli jsme se ženou v Mosulu dům, ale museli jsme se vystěhovat. V září 2006 jsme našli u dveří dopis. Byl od uskupení Ansar Islam. Požadovali zaplacení 50 000 dolarů džizji, abychom mohli setrvat doma. Vzkaz také říkal, abychom se ani nepokoušeli stěžovat si Američanům. Ti je nezastaví a přijdou nás zabít. Utekli jsme z Mosulu a vrátili se do vesnice našich předků Karamlesh. Žijeme podle vůle Boží. Přejeme si zůstat v naší vlasti.“

Aziz Matti Ganni, otec zavražděného kněze (CSI)

Cizinci ve vlastní zemi

Křesťané v Iráku se stali cizinci ve vlastní zemi. Zvláště citelně to zakoušejí v severním Iráku u hranic s Tureckem. Ještě před 50 lety byla tato hornatá část země osídlena křesťany. Nyní se zde systematicky usazují kurdští uprchlíci z Turecka, Sýrie a Íránu.

Saúdská Arábie začala okamžitě po jejich příchodu financovat stavby mešit. Americká vláda pro ně zařizuje stavby škol, nemocnic, rozvodů vody a elektřiny. Na podobnou pomoc však křesťané čekají marně. „Místo toho jsou naši lidé Kurdy masakrováni, stěžuje si křesťan ve městě Dahuk.

V jedné z horských vesnic se pracovníci CSI setkali s vdovou po Akiqaru Giwargisovi a jejími třemi dětmi. Její muž byl 8. srpna 2006 zavražděn Kurdem ze sousední vesnice. Všechny pokusy na uspořádání soudního řízení dopadly neúspěšně.

Iráčtí uprchlíci v Turecku

V březnu 2008 vstupuje válka v Iráku již do svého pátého roku. Zvláště postiženými jsou iráčtí křesťané, kteří ve vlastní zemi ztrácejí domov a bezpečí. Mnozí z nich uprchli do Turecka. CSI jim i zde vychází vstříc.

Humanitární pomoc byla vyložena na zajištěném místě. (CSI)

„Všichni křesťané chtějí z Bagdádu pryč,“ řekl před rokem spolupracovníkům CSI George Mansour, jeden ze zástupců iráckých chaldejských křesťanů v tureckém exilu. „Chtějí opustit nejen hlavní město, ale i celou zemi. Kurdské části v severním

Iráku pro nás nejsou alternativou. Život je tam podobně jako zde v Turecku velmi drahý. Malý byt stojí v přepočtu 400 dolarů. To si nemůže nikdo dovolit. Kromě toho nejsou Kurdové příliš přátelští. Vlastně to byla naše vlast, ale stali jsme se cizinci ve vlastní zemi. Většina Kurdů nemluví vůbec arabsky.“ George Mansour je členem Dobročinného výboru pro irácké křesťany v Istanbulu, který sám založil.

Těžkosti v exilu

Exodus křesťanů z Iráku zesílil po roce 2004, kdy se kostely systematicky stávaly terčem islamistů. V listopadu 2006 dorazilo do Istanbulu asi 400 rodin. Další stovka žije

na předměstí tohoto bývalého centra Byzantské říše. „V naší vlasti jsme byli diskriminováni jako bezvěrci,“ stěžuje si kolega George Mansoura Salim Gordies návštěvě CSI. Na zemědělského inženýra v září 2004 před zraky jeho rodiny střelili kvůli údajné kolaboraci s koaličními jednotkami. „Muslimové nejsou připraveni kvůli svému přesvědčení uznat pravidla demokracie.“

George Mansour je vděčný, že se CSI angažuje ve prospěch iráckých křesťanů. „Křesťané v Istanbulu mají velmi těžký život. Protože zde žijeme jako vyhnanci, můžeme většinou získat jen příležitostné zaměstnání. To často znamená těžkou práci bez přiměřené mzdy. Jsme vykořisťováni a někdy se

Skromná hostina jako díkuvzdání za pomoc. (CSI)

dokonce zaměstnavatelé zdráhají nám mzdu vůbec vyplatit. My ale nemáme žádnou šanci mzdy u soudu vymoci. CSI je jedinou organizací, která nám pravidelně posílá pomoc.“

V lednu 2007 CSI na doporučení Mansourovy organizace zahájila program pro nejpotřebnější irácké křesťany. Každý měsíc je k dispozici tisíc dolarů, které turecký partner CSI, farář Behnan Konutgan, přídává postiženým rodinám. Bez pomoci CSI by podle George Mansoura některé irácké rodiny nemohly v Istanbulu vůbec přežít. Individuální pomoc je navíc velmi účinná.

Svědčí o tom i příklad irácké vdovy Adeby Younah Khamm, jejíž syn Alin trpěl srdeční vadou. V srpnu 2007 obdržela od CSI celý měsíční příspěvek, aby mohla zaplatit operaci pro svého syna.

Farář Konutgan a jeho spolupracovníci připravují pro potřebné rodiny také balíčky s potravinovou pomocí, které obsahují základní potraviny, rýži, nudle, fazole, cukr a slunečnicový olej, a hygienické potřeby. Měsíčně je tak postaráno průměrně o dvacet rodin v největší nouzi.

Více informací a další svědectví pronásledovaných křesťanů v Iráku naleznete na našich internetových stránkách. Chybět nebudou ani vyjádření místních politiků, se kterými se pracovníci CSI také setkali.

Súdán

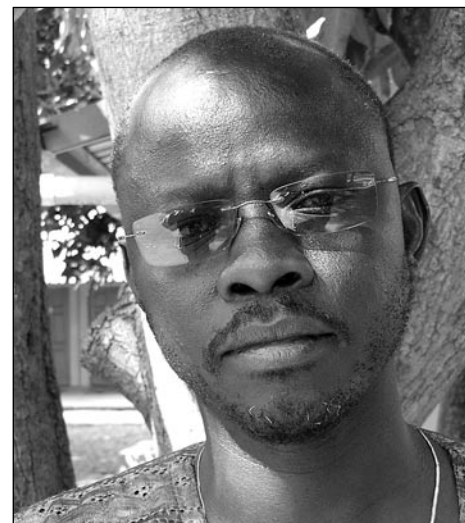
Nové boje ohrožují mír

Chartúmem podporovaní arabští ozbrojenci působí chaos v hraničních oblastech mezi severní a jižní částí Súdánu. Tisíce lidí utíkají před násilím. Nepokoje vážně ohrožují mírovou dohodu z ledna 2005. Podle vládních úředníků v Jižním Súdánu uprchlo koncem prosince 2007 ze svých domovů více než 50 000 Jihosúdánců. Převážně se jednalo o křesťany.

Hlavní příčinou útěku civilistů byly tvrdé boje mezi milicemi baggarských Arabů a Súdánskou lidovou osvobozenou armádou (SPLA), hlavní vojenskou a politickou silou Jižního Súdánu, v blízkosti osady Grinty. Ta se nachází u řeky Kiir (Bahr al' Arab), která tvoří přirozenou hranici Jižního Súdánu.

Madut Biar, guvernér státu Severní Bahr al Ghazal, oficiálně požádal o naléhavou humanitární pomoc. Podle Biara je zapotřebí hlavně potravin a dalších nouzových prostředků pro uprchlíky. Většina vysídlených pochází z města Majok Yith Thiou v distriktu

Aweil East a jeho okolí. Vyhnaní se pokoušejí nalézt útočiště v jižněji položených městech a vesnicích této části Jižního Súdánu.

Guvernér Madut Biar

Mudžáhidé vyhánějí Súdance

Boje u Grinty poprvé vypukly 21. prosince 2007, kdy arabští ozbrojenci napadli posádky SPLA. Důvodem bylo odmítnutí SPLA vpustit je do Jižního Súdánu s jejich dobytým. Série nepokojů vyústila v ostré přestřelky 29. prosince. Až sto vojáků přišlo údajně o život. Tento konflikt v kombinaci se zprávami, že baggarští Arabové zamýšlejí zaútočit také na další osídlené oblasti v Jižním Súdánu, „**Prosíme vás, pomozte našim strádajícím lidem!**“ přiměl obyvatele z Majok Yith Thiou k opuštění svých domovů.

Súdánský prezident, generál Umar Bašír, nařídil 17. listopadu 2007 v reakci na horšící se vztahy mezi prezidentovou Stranou národního kongresu a jihosúdánským vládním partnerem SPLM opětovnou mobilizaci milicí mudžáhidů (bojovníků za islám ve svaté válce). Mudžáhidé veřejně rekrutují vojáky a ve městech osídlených baggarskými Arabi získávají prostředky k financování útoků

proti černým Afričanům v hraničních oblastech mezi severní a jižní částí země. Zprávy o vraždách, znásilňování žen a kastracích mužů znepokojují jihosúdánské obyvatelstvo.

Boje v nestabilních hraničních oblastech mohou ohrozit křehkou Komplexní mírovou dohodu z ledna 2005 mezi súdánskou vládou a SPLM/A, která ukončila občanskou válku. V současnosti se země nachází v šestiletém přechodném období, po jehož ukončení v roce 2011 by lidé Jižního Súdánu měli v referendu rozhodnout o nezávislosti, nebo o setrvání v dosavadním státním útvaru.

Vzdušný most

Jeden súdánský spolupracovník CSI dorazil na kole do vesnice Malith u hranic se severním Súdánem. Před osmi lety tuto ohroženou vesnici navštívili i pracovníci CSI. Tehdy přijeli bezprostředně po přepadení arabskými nájezdníky, kteří plenili vesnice a unášeli ženy a děti do otroctví. „Procházeli jsme kouřem stoupajícím z právě vypálených chýší a skladišť obilí. Nyní se našemu spolupracovníkovi ale naskytl docela jiný pohled,“ píše Gunnar Wiebalck. Vesnice se totiž stala dočasným domovem pro asi 2 500 uprchlíků, kteří sem utekli před násilím a hledali útočiště. Ovšem i zde musejí žít bez zásob a nocovat pod stromy.

CSI na tuto situaci okamžitě zareagovala a urychleně zařídila dodávku 1 000 humanitárních souprav pro postižené nedávnými nepokoji. Každá „souprava k přežití“ obsahuje plachtu, přikrývkou, moskytiéru, kanýstr na vodu, hrnec na vaření, srp a rybářský háček, tedy to nejnnutnější pro přežití v súdánské přírodě.

Některým uprchlíkům se podařilo postavit z větví, hadrů a slámy primitivní chýše. Ženy, děti, starší a zranění nemohli ze svého skromného vlastnictví vůbec nic zachránit. Ozbrojenci se zcela jistě příliš neobohatili

Súdánští spolupracovníci připravují humanitární soupravy. (CSI)

při plenění jejich domovů. Způsobené utrpení nicméně vyvolává vzpomínky na zvěrstva dřívější války.

CSI pokračuje v poskytování dodávek vzdušným mostem. Nové pomocné akce byly zahájeny již v lednu 2008 v reakci na katastrofální záplavy. Do krizových oblastí se jí podařilo doručit téměř dva tisíce humanitárních souprav. Dr. Luka Deng z CSI navíc poskytl zraněným lidem první pomoc.

Demonstrace za Dárfúr v Kanadě

Astride Weniger-Noga

Kanadská novinářka Astride Weniger-Noga zaslala CSI reportáž o demonstraci mladých Kanadánů, kteří protestovali proti neúnosné situaci Dárfúru v západní části Súdánu. Dárfúr sousedí na jihu s oblastmi Bahr al Ghazalu, kde CSI dlouhodobě pomáhá místním křesťanům. Stále probíhající konflikt v Dárfúru může také negativně ovlivnit křehký mír v Jižním Súdánu.

Někdy si člověk myslí, že lidé jsou lhostejní k utrpení druhých, a pomalu si zoufá. Pro příznivce CSI není tento pocit nový, ale

po ty z pokojných zemí jako je Kanada se někdy tento pocit stává těžkou zkouškou. Ale vlastně se s vámi chci podělit o dobrou zprávu.

Začátkem prosince jsem se dozvěděla, že místní gymnazisté našli kdesi na internetu informace o genocidě v Dárfúru a rozhodli se, že něco proti tomu musí podniknout. Toto rozhodnutí bylo pro mne obrovským překvapením. Obrátili se na svého profesora Luise Chabota, zda by jim nepomohl. Luis se o problematiku Súdánu delší dobu zajímal. Jeho žena Diane už dokonce tři měsíce chodívala do práce pěšky s nápisem „Zachraňte Dárfúr“, aby si lidé mohli přečíst pár informací, když s ní čekají na přechodech na zelenou. Chodit s nápisy po městě je v Grande Prairie věcí nevidanou, pokud se zrovna nestávkuje, a to už tu nebylo alespoň 12 let.

S pomocí pana profesora se studenti začali organizovat a plán začal nabývat konkrétní podoby. K Peace Wapiti Academy se přidali studenti z gymnázia sv. Josefa a z gymnázia Composite Highschool. Rozhodli se informovat kanadskou veřejnost o celém problému zorganizováním velkého shromáždění.

Když jsem se o tom dověděla, telefono-

vala jsem panu Chabotovi, zda se mohu účastnit jako dopisovatelka české pobočky CSI. Pořadatelé mne rádi přizvali a zde je moje reportáž.

Na svátek svatého Mikuláše se ráno před devátou sešli studenti několika gymnázií v triadvaceti stupňovém mrazu, aby pronesli městem pochodeň. Dopravní policie s několika vozy asistovala. Účastníci štafety měli běžet ve skupinkách jen po půlkilometrových úsecích, více nebylo zdrávo. Ti, co zrovna neběželi, se vezli a já s nimi. Když jsem potřásala rukou prvním běžcům, byla jsem hluboce pohnuta. V jejich skoro dětských tvářích jsem viděla, jak vážně berou utrpení druhých. Žádné „srandičkování“, jak bývá v tom věku zvykem.

Autobus se každých 500 metrů zastavoval, aby vypustil další běžce. Z pozvaných médií jsem se dostavila zatím jen já. V zasněžených ulicích města padal za štafetou jejich zmrazený dech a pochodeň hřála moje srdce. Představila jsem se a začala se vyptávat studentů, proč a jak se pustili do této akce. Velice je zajímalo, že organizace jako CSI už roky pomáhá trpícím v Súdánu. Nic o nás nevěděli. Poskytlo mi to možnost ukázat pár zpravodajů a podat pár informací o Súdánu navíc.

Sarah, jedna z organizátorek, se mi svěřila, že její babička je Češka, a z dalšího běžce se vyklubal Rayan Blais, naše lyžařská hvězda. Lyžoval nedávno ve Špindlerově Mlýně, obdivuje ČR a Prahu a zná se s několika českými lyžaři. Ledy byly prolomeny a mně bylo dopřáno nahlédnout do duší několika vzácných mladých lidí. Zamýšleli se nad tím, proč nikdo nic ve světě nedělal proti genocidě Židů a proč se opět nic nedělal proti genocidě Nearabů v Súdánu. Věřili, že je tomu vina jen neinformovanost lidí. Doufali, že jejich akce s pomocí médií pomůže Kanadany informovat a pak už se všechno změní! I vláda bude muset něco udělat. Někteří litovali, že OSN neposílá své

jednotky do Dárfúru. Jiní poznamenali, že USA tam bohužel nemůžou zasáhnout, neboť se angažují jinde. Další přemítali, kterak přinutit mírumilovnými prostředky arabskou vládu k zastavení genocidy. Báli se dalšího zabíjení. Jejich znalost mezinárodní, vnitřní a súdánské politiky nebyla dostačující, ale jejich soucit s trpícími a odhodlání něco dělat, byly velké. Někteří byli už rozhodnuti jít po maturitě pomáhat do Súdánu s charitativními organizacemi. Obzvláště Noah mne překvapil hloubkou svých myšlenek. Sám se dopracoval k přesvědčení, že některé zlo je čistým zlem a odmítá se změnit. Co s nositeli takového zla? Jak je omezit v páčání teroristických činů, aniž je zlikvidujeme? Svět nesmí odložit na polici morálku kvůli ekonomii (naftě) či politice. Zlu se musíme postavit, jinak ztratíme vlastní důstojnost, lidskost.

Noah mne překvapil hloubkou svých myšlenek. Sám se dopracoval k přesvědčení, že některé zlo je čistým zlem a odmítá se změnit.

Pokusíme-li se pomoci, cítíme se lépe, cítíme, že se naše duchovno rozšiřuje. Jinak bychom cítili depresi a beznaděj. Tolik Noah.

Na Jennifer jsem se obrátila s otázkou, proč se pustila do organizování tak velkého podniku. Já věřila, že dnešní mládež poslouchá jen hlasitou muziku, hraje počítačové hry a bere drogy. Jennifer řekla, že právě touto akcí mohou též dokázat nám dospělým, že se mýlíme. A vlastně, kde jsou dospělí při genocidě v Dárfúru?

Pak mi studenti vyprávěli, jak jich celá řada telefonovala úřadovně předsedy vlády, aby se něco udělalo v Dárfúru. Úředník je brzy zpražil, že narušují chod úřadu, aby s tím přestali. Brzy jim bude osmnáct. (V příštích volbách budou volit asi Zelené. Ti slibují návrat ke koním, takže nafta ze Súdánu nebude žádána a nedá vládě záminku k pronásledování.) O to více byli rádi, že CSI je dnes s nimi. Pak se rozhodli, že poslední kilometr poběží všichni pohromadě. Vyprázdnili autobus s poslední myšlenkou, že snad Čína přinutí Súdán k lidskosti, pohrozíme-li bojkotem olympiády.

Osaměla jsem v autobuse a modlila se za ty děti, aby jejich nadšení a milosrdenství nikdy nevyhaslo zklamáním a zlem ve světě.

U sportovní haly, kam byla pochodeň donesena, se už sjížděli studenti z celého kraje. Bylo jich 1 800 a bylo by jich bývalo daleko více, nebýt pohřbu velmi populárního katolického kněze v 11 hodin. Pořadatelé nejdříve pohostili všechny studenty hamburgery. Jelikož nebylo dost obsluhujících dospělých, vyhnula jsem si rukávy a šla podávat housky a ubrusy. Trochu mne to zdrželo, a tak jsem neslyšela úvodní projev Ryana Blaise, ale na hlavní řečníci jsem to stihla.

Seržantka Debbie Bodkinová je veteránkou kriminálního oddělení ve Waterloo v Ontariu. Po dvacetileté službě si myslela, že už ji žádný zločin nemůže překvapit, že už viděla vše. Sloužila v oddělení vražd, znásilnění i drog. V létě v roce 2004 využila své dovolené k tomu, aby se zúčastnila s dokumentačním týmem ministerstva zahraničí USA vyšetřování o možné genocidě v Dárfúru. V listopadu téhož roku si vyžádala volno, aby mohla pokračovat ve vyšetřování, tentokrát

s komisí OSN. V Dárfúru vyslechla s komisí 1 136 obětí. Tým OSN se musel často maslovat za jiné mezinárodní organizace. Úsilí milice a vládních spojenců o zatajení skutečností bylo veliké. Lidem bylo vyhrožováno smrtí a mučením, jestli přijdou svědčit. Přesto jich mnoho přišlo, v horku, přes poušť. Mnozí z nich i otevřeně, nedali se zstrašit. Přišli vypovídat a prosit o záchranu.

Všechna svědectví začínala skoro stejně a vy víte jak. Nejdříve slyšeli hluk. Bylo to letadlo. Pak začaly padat bomby. Oni vybíhali z chýší a snažili se utéct. To už na ně vyrazili na koních ozbrojenci se zbraněmi a pochodněmi. Všechny dospělé muže zabili, chlapce buď odvedli do otroctví, nebo je na místě přinutili střilet své vlastní, a pak je odtáhli.

Všechny ženy, dívky a děvčátka byly

znásilněny, většinou šlo o skupinová znásilnění. Slyšeli jsme o sedmileté holčičce, znásilněné (vždyť jim Muhammad šel příkladem), i o staré ženě, která byla ze skupiny 20 znásilněných. Tato skupina se doplahočila do nemocnice, kde jich 12 zemřelo na následky surového skupinového znásilnění. Jí samotné bylo vyhrožováno smrtí, bude-li vypovídat. Odmítla poslechnout a řekla Debbie: „Sestro, zachraň zbytek mého národa. Já už chci jen umřít.“ Neměla už nikoho na světě.

Utečenecké tábory jsou plné žen, málo mužů přežilo. Ti co přežili s těžkými zraněními ani nejdou k lékaři, bojí se vyjít. Vědí, že ortel smrti byl vynesena nad všemi mužskými uprchlíky. Policie a milice ohrožují totiž i tábory uprchlíků. Ženy musejí daleko za vodou a otopem. Tam už na ně čekávají arabští muži a znásilňují je. Nemají čím se bránit. Proto ty nejstarší z nich berou na sebe tuto těžkou práci a doufají, že už snad nemohou vzrušit žádného muže. Ale násilí pokračuje.

Z toho všeho a jako výsledek svého vyšetřování obviňuje Debbie soudanskou arabskou vládu. O její vině neměla nejmenší pochybnosti. Celé vyšetřování bylo pro Debbie strašnou mukou. Komise sepsala své nálezy a podala je ve Švýcarsku, v USA a na OSN. Debbie čekala, že už se zvedne vlna světového odporu a jednotky OSN půjdou zabránit dalšímu utrpení. Z vlastní práce věděla, že po označení zločinců se zlo musí potrestat, že se mu musí zabránit. Ale nic se nestalo. Pocit bezmoci, dosud jí neznámý, se v ní rozlil a ona onemocněla. Skoro denně slyšela hlas staré ženy: „Sestro, zachraň zbytek mého národa, já už chci zemřít.“ Jak, jak, jak? Debbie se z toho zhroutila.

A tak jsme skrze její slzy viděli, že ještě není úplně v pořádku. Tak tedy začala mluvit o Dárfúru a burcovat lidi, přednášet, psát. Není to lehké, ale v srdci jí pořád zní: „Sestro, zachraň....chci zemřít!“

Studenti pozorně naslouchali a v mlčence dívek a jejich očích jsem četla otázku: „Jsou arabští muži opravdu tak šíleně krutí? K nevinným, ženám a dětem?“ Po ukončení proslovu jsme podepisovali dopisy a petice, kupovali trička s nápisem Save Darfur! (Zachraňte Dárfúr!) A já jsem šla ještě za Debbie.

Pověděla jsem jí o CSI, ukázala několik zpravodajů s fotografiemi ze Súdánu. Řekla jsem jí, že o tom napíšu článek. Byla viditelně potěšena naší existencí. Objala jsem ji a na rozloučenou jí dala perníkového Mikuláše. Chtěli s ní mluvit další, tak jsem odešla domů.

Chtěla bych to shrnout asi takto: Možná, že běh s pochodní prázdnými, mrazivými ulicemi Grande Prairie neznámá nic pro nás lidi, dospělé. Vojska OSN to do Súdánu dosud nepřivedlo. Ale Ten, který nikdy nespí a slyší každou prosbu, Ten slyšel plamen pochodně jako živoucí modlitbu mladých, soucitných srdcí. Ten pomůže. Jednoho dne budou zvěrstva V Súdánu zastavena a spravedlnost vykonána. Musíme vytrvat!

K mému překvapení se média do sportovní haly dostavila v hojném počtu. Televize, rádiové stanice a místní noviny. Studenti chtěli informovat o Súdánu. To se jim podařilo. Ví, že Noah, Jennifer, Sarah a mnozí jiní budou pokračovat v úsilí o záchranu trpících v Dárfúru. A masa 1 800 mladých z našeho kraje zná pravdu a budou o ní povídat rodičům, kamarádům. A další se přidají.

Jennifer řekla: „Nechceme být generací, o které se jednou řekne, že nic neučinila proti genocidě v Dárfúru. Chceme mít čisté svědomí.“ - Not on our watch! Budme s nimi i Na naší hlídce!

Astride Weniger-Noga, Kanada

Nezlomitelná vůle k přežití

Lidé Jižního Súdánu trpělivě snášejí utrpení a strádání. Výmluvný může být i životní osud Elizabeth Anger. Podobně jako mnozí další byla zasažena důsledky barbarské občanské války, která byla tzv. civilizovaným světem příliš dlouho ignorována.

Příběh utrpení

„Pro mě se život skládá ze dvou částí,“ řekla v říjnu 2007 spolupracovníkům CSI Elizabeth Anger v malé vesničce Goc Machar. „První je otroctví a druhá následuje po Johnovi.“ Život „po Johnovi“ pro Elizabeth znamená po osvobození z otroctví. Kampaně za osvobození otroků v Súdánu zahájil a dodnes vede John Eibner z CSI.

Když Elizabeth, její sestra Adut a sestřenice Achal, Abuk, Rebecca a Asunta padly před dvaceti lety do rukou únosců a otrokářů, byly ještě dětmi. V severním Súdánu se jim ze života stalo peklo. Tamější mladíci se bavili tím, že mladé ženy znásilňovaly a bili holemi. Elizabeth se stala matkou čtyř dětí. Jejich otcové jsou Arabové. „Nutili nás žít jako muslimky. Můj vlastník mi dal jméno Howah a přikázal mi, abych se před modlitbou myla.“ Rázná žena s pečlivě učenými vlasy se však zdráhala naučit se nazpaměť verše Koránu. „Neměla jsem v úmyslu přidat se k víře těchto lidí. Nemohla jsem se soustředit na něco, čeho si nevážím.“

Svévolné vraždy

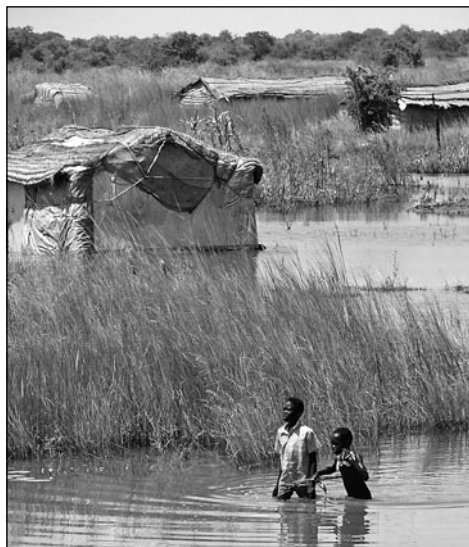
Zvěrstva v severním Súdánu nemají konce. Elizabeth se stala svědkem toho, jak jeden mladík poslal otroka pro vodu. Protože

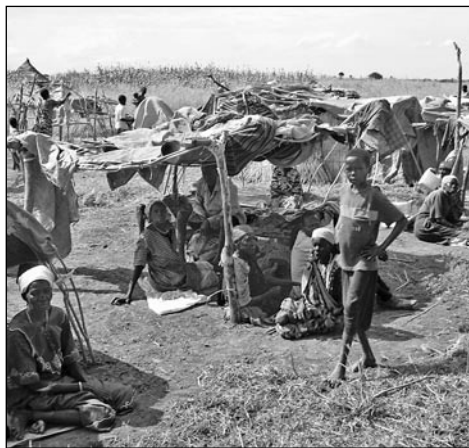
Elizabeth Anger odnáší svázanou trávu na tržiště. (CSI)

mu to trvalo příliš dlouho, přiložil mladý muž pistoli k pravému oku otroka a stiskl spoušť. Mrtvola byla vhozena do ohniště. Když další otroci přerušili práci, aby se podívali, co se děje, byli rovněž postříleni. Nakonec mladík bambusovou holí ubil k smrti jednu otrokyni, která začala plakat.

S trpělivostí a obětavostí Elizabeth nyní pečuje o čtyři děti. Krátce po úsvitu se sr-

Lidé při povodních přišli o všechno. (CSI)

Lidé přežívají v primitivních nouzových přístřešcích. (CSI)

pem kráčí vysokou trávou. Pečlivě posekané chomáče trávy svazuje dohromady. Svazky trávy a sesbírané dříví přináší jednou týdně na trh.

Když pracovníci CSI této statečné ženě pověděli, že její práci doprovázejí modlitby křesťanů, mohli poprvé na její tváři spatřit úsměv. „Velmi Vám děkuji, že zůstáváte,“ říká tato členka letniční církve faráře Kuota Angona. „Teď jsme svobodní, protože jsme doma. Když myslím na čas strávený v otroctví, je mi líto těch, kteří jsou stále ještě tam.“ Její sestra a čtyři sestřenice jsou pořád v zajetí. Elizabeth v pláči odvrací svůj pohled.

Boj o přežití po povodních

Před branami města Aweilu sedí sedmi-letá Adut Garang a její starší sestra Adipar pod úkrytem z větví, který spíše připomíná dva o sebe opřené strašáky. Děravá plachta vrhá velký stín na písčitou zemi. Kobylky cvrkají do horkého vzduchu. Přímo před dětmi se rozprostírá velká vodní plocha, ze které vyčnívají koruny stromů a střechy chýší. Když před několika měsíci přišla voda, musely Adut, s Adipar a jejich rodiče vesnici opustit. Od té doby za těchto podmínek žijí s několika zachráněnými maličkostmi.

Adwol, matka dětí, drží zrezivělou konvici a nabízí nám čaj. Podařilo se jí zachránit i některé další kuchyňské nástroje, do hadru zavinutý nůž, skleněnou nádobu s rostlinným olejem a jeden puklý hrnec na vaření. V něm je připraven oběd, který sestává z několika zelených stonků rostlin. Snaží se tak nakrmit celou rodinu.

„Pole s prosem zmizelo pod vodou. Naše kozy se utopily,“ říká žena a ukazuje směrem k vodní ploše, která všechno pohltila. „Abychom přežili, musíme žebrot.“

Potřeba další pomoci

I když lidé jako Elizabeth Anger mají obdivuhodnou vůli k přežití, potřebují naši pomoc.

Stali se obětí hrůzných zločinů proti lidským právům a brutálního násilí. Čas k vydechnutí si ale nemohou dovolit. Je před nimi nejistá budoucnost. Mnozí ztratili úplně všechno, ať už při útěku před „svatou válkou“ v Dárfúru, nebo kvůli nedávným záplavám v aweilském regionu.

Pracovníci CSI se lidem v Jižním Súdánu snaží vytrvale pomáhat. Humanitární souprava k přežití od CSI obsahuje věci, které lidem umožní překonat momentální krizi a pokusit se postupně znovu vybudovat vlastní existenci. Tyto soupravy a obilí jsou pro potřebné velkou pomocí.

Pomozte rodinám v Jižním Súdánu, které tolik potřebují znamení naděje v jinak bezvýchodné situaci.

Elizabeth Anger dostala také humanitární soupravu. (CSI)

Egypt

Změna náboženství může být životu nebezpečná

Když křesťan cestuje do Egypta na dovolenou, nemá v zásadě problém. Domácí křesťané, kteří dříve byli muslimy, se však ocitají ve vážném nebezpečí.

Čtyřiařicetiletý Muhammad Ahmed Hegazy se narodil jako muslim ve městě Port Said. Když mu bylo šestnáct let, konvertoval ke křesťanství. Tehdy ho mučili tři dny. Později ho úřady zadržovaly v zajateckém táboře dva týdny. I po své konverzi měl v dokladech u položky náboženské příslušnosti stále uvedeno „muslim“.

Hegazy se oženil a dnes se svou manželkou Zeinab čekají dítě. Podle islámského práva je každé dítě muslimského otce automaticky muslimem. Hegazy si je vědom toho, že bez státního uznání změny náboženství nemůže být jeho dítě pokřtěno, chodit do kostela, do náboženství nebo mít křesťanský sňatek. Aby svým potomkům usnadnil život, požádal Hegazy v srpnu 2007 úřady, aby

Muhammad Ahmed Hegazy (CD)

v jeho dokladech změnilý údaj o náboženské příslušnosti.

Úřady ale jeho žádost doposud ignorují. I když egyptské zákonodárství garantuje náboženskou svobodu, není Hegazy bohužel jediným, kdo má v Egyptě kvůli víře problémy.

Dr. Adel Fawzy Faltas a Peter Ezzat Mounir, egyptští právníci z Křesťanské asociace Blízkého východu (Middle East Christian Association), věnovali Hegazymu pozornost a zveřejnili informace o jeho případu. Dne 8. srpna 2007 obvinila státní bezpečnost oba křesťany z toho, že způsobili Hegazyho konverzi a oba zatkla. Po mezinárodních protestech byli ale 5. listopadu 2007 propuštěni.

Dr. Adel Fawzy Faltas (CD)

V říjnu téhož roku se Hegazymu podařilo dostat svůj případ před káhirský soud. Islámští extrémisté však vyvinuli na Hegazyho právní zástupce Mamdouha Nakhia a Rawda Ahmada tlak a požadovali, aby se své funkce vzdali. V polovině října extrémisté zpusťovali byt rodiny Hegazyho v Káhiře. V současnosti se jeho rodina skrývá.

Otec nutil syny k přijetí islámu

Otec dvou mladíků Maria a Andrewa Medhat Ramsise konvertoval k islámu. Nyní chce k náboženství proroka Muhammada přivést i své dva syny, křesťany, což

je zcela v souladu s islámským právem. Příslušnost k jinému náboženství je totiž považována za zradu víry.

Mario a Andrew Medhat Ramsis a jejich matka Kamelia jsou křesťané. Otec Medhat byl dříve také křesťanem, ale před pěti lety se nechal rozvést a oženil se s muslimkou a konvertoval k islámu. Podle islámského práva šaría musejí být děti muslimského otce bez ohledu na všechny možné okolnosti vychovávány jako muslimové. Medhat nechal změnit údaje v rodných listech svých synů. Změna se jako v případě Muhammada Hegazyho týkala náboženství. Otec si nyní přeje své dva syny odloučit od křesťanské matky a svěřit je do výchovy svému muslimskému bratrovi.

Mario a Andrew Medhat Ramsis (CD)

Aby své syny přivedl k islámu, chce je jejich otec donutit navštěvovat koránské vyučování. Přestože jsou oba mladíci vynikajícími studenty na gymnáziu al-Horriya v Alexandrii, Medhat doufá, že jejich studium může být přerušeno, pokud neabsolvují zkoušky ze znalostí islámu. V květnu 2007 dostali oba bratři zkušební otázky. Statečně odmítali na ně odpovědět. Místo toho Mario

a Andrew na zkušební archy napsali, že jsou křesťané. Vedení školy nicméně rozhodlo, že mohou postoupit do další třídy. Jejich muslimský otec však podal koncem srpna 2007 u správního soudu v Alexandrii odvolání proti rozhodnutí školy a dosáhl jeho zrušení.

V září 2007 došlo také k řízení ohledně výchovy těchto mladých chlapců. Výsledek je stále nejistý. Na jedné straně se může Muhammad al-Shistawi, právní zástupce otce, odvolat na islámské právo, které egyptská ústava označuje ve svém druhém článku za „hlavní zdroj zákonodárství“ a podle něhož jsou děti muslima vychovávány jako muslimové. Křesťanský právní zástupce matky, Naguib Gabrail, se oproti tomu může opřít

o ústavní článek 46, který garantuje náboženskou svobodu. V případě, že u soudu uspěje islámský právník otec, bude další vzdělání chlapců, kteří si přejí zůstat křesťany, vážně ohroženo. Jako nemuslimským dětem muslimského otce a tedy i jako odpadlíkům od víry může dokonce podle islámského práva šaría hrozit trest smrti. Egypt sice už nevynáší rozsudky smrti za „odpadlictví od víry“, ovšem kvůli obavám, že by bratři mohli být zavražděni islámskými fanatiky, by nezbylo než jim doporučit, aby se skrývali před veřejností.

Modleme se za tyto statečné křesťany a usilujme o náboženskou svobodu v Egyptě!

Čína

Vězení za distribuci biblí

I v období příprav na letní olympijské hry v hlavním městě Peking neexistuje pro křesťany v Číně náboženská svoboda. Čínskému kazateli Zhou Hengovi hrozí za „ilegální obchodní praktiky“ patnáctileté vězení. Snažil se rozdávát bible dalším křesťanům.

Nařízení z roku 1998 zakazuje křesťanům bez souhlasu komunistických úřadů „zveřejňovat, tisknout, kopírovat a šířit publikace“. Provinění proti tomuto nařízení jsou trestána až do výše patnácti let vězení. Znalci Číny zjistili, že ve velkých městech jako Peking nebo Kunming je biblí nedostatek. Dříve byly mnohem snadněji k dostání.

Komunistické vedení se bude před olympijskými hrami i v jejich samotném průběhu snažit co nejvíce omezit křesťanskou evangelizaci. Nikoliv nadarmo doporučují oficiální čínské webové stránky návštěvníkům pekingské olympiády, aby u sebe neměli více než jeden výtisk Bible. Režimu podléhající Čínská biblická společnost udává, že za posledních 25 let vytiskla v celé zemi již 43 milionů biblí. V Čí-

ně je ovšem podle odhadů téměř 130 milionů křesťanů. To znamená, že ke každému třetímu se kniha ještě ani jednou nedostala.

Zhou Heng, kazatel a hlava domácí církve v Urumči, hlavního města provincie Sinkiang, očekával dne 3. srpna 2007 dodávku biblí z Jižní Koreje. Se svým spolupracovníkem Tan Wenem chtěl převzít tři velké balíky. Při tomto činu byl však zatčen a odveden bezpečnostními jednotkami. Dne 9. října 2007 byl zatčen také Tan Wen. Toho však po týdnu propustili. Zhou Heng zůstává ve vězení.

Do konce srpna minulého roku byl ve vyšetřovací vazbě. Žalobci proti němu využili článek trestního zákona (č. 225) o „ilegálních

Zhou Heng s dcerou (CAA)

obchodních praktikách“. Heng ale bible od jihokorejských společenství obdržel zdarma. Nejednalo se tedy o obchod. Bible měly být poté rovněž zdarma rozdány čínským věřícím.

Vězení se tak stalo pro Zhou Henga tvrdou realitou. První měsíce po zatčení musel spát na betonové podlaze vězeňské cely. Zatím se nemohl ani jednou setkat se svým právním zástupcem Zhangem Xingshuim. Ani jeho ženě Chen-Jihong se nepodařilo dosáhnout jeho propuštění na kauci.

Podle výpovědi jednoho mezitím propuštěného vězně dozorcí a spolupvězňi nešťastného kazatele krutě bili. Ten ale stále odmítal označit něco, čeho se nedopustil, za chybu. Tím statečně odmítl provést úkon veřejné sebekritiky, který je v komunistické Číně v podobných případech tradičně používán.

Čínský teror proti církvím

Od roku 2004 si pětapadesátiletý pastor Zhang Rongliang odpykává trest v délce sedm a půl let. Následkem nedostatečné lékařské péče má podlomené zdraví.

Zhang Rongliang (CD)

V prosinci 2004 byl Zhang Rongliang, pastor domácí církve „Čína pro Krista“, již po šesté zatčen. Od roku 1969 už strávil ve vězení celkem dvanáct let. Na vlastní kůži zakusil i mučení včetně elektrošoků. Při razii mu policisté zabavili veškeré nosiče DVD a další křesťanské materiály. Oficiálně byl Zhang Rongliang obviněn až po měsíci stráveném ve vazbě, a to za „pokus o padělání pasu“, „nelegální překročení hranic“ a „opatření falešných pasů pro tři spolupracovníky“. Protože se u soudního řízení nedala jeho obvinění dokázat, chtěli ho místní justiční orgány v dubnu 2006 propustit.

Úředníci nadřízeného Výboru pro politiku a spravedlnost ovšem jeho propuštění zabránili. Nemohli strpět, že Zhang Rongliang byl členem církve, která se nechtěla zaregistrovat u komunistických úřadů, protože by veškerá její činnost spadala pod přísnou státní kontrolu. Koncem června 2006 odsoudil Výbor pro politiku a spravedlnost Ronglianga k sedmi a půl letům vězení.

Rongliang se momentálně nachází ve věznici města Zhongmu. Jeho zdravotní stav se kvůli nedostatku lékařské péče výrazně zhoršil. Trpí cukrovkou a má problémy s vysokým krevním tlakem.

Pastor Wang ve vězení

V zemi, která bude letos pořádát letní olympijské hry, byl za ilegální distribuci náboženské literatury uvězněn také třiačtyřicetiletý pastor Wang Zhaiqing. Dozorcí dokonce tělesně postiženému pastrovi odebrali ve vězení jeho berli.

Po svém obrácení v roce 1993 se chtěl Wang Zhaiqing o své křesťanské zkušenosti podělit s co nejvíce obyvateli své rodné provincie Anhui. Kázal a rozdával náboženskou literaturu. Protože je v komunistické Číně registrace církevních společenství spojena s úřední kontrolou, vedl svoji církev tajně. Zároveň si uvědomoval velké riziko této činnosti, protože křesťanské aktivity bez státní-

Křesťanská mezinárodní
Solidarita – CSI
Czech Republic

10,- Kč

Velvyslanectví Čínské lidové republiky
J. E. paní Huo Yuzhen
Pelléova 18

160 00 Praha 6-Bubeneč

ho „požehnání“ jsou v komunistické velmoci trestány vězením. Pastor Wang na sebe toto riziko vzal a stal se vedoucím také dalších společenství. Dne 28. dubna 2006 ho společně s jeho ženou Zhang Hongyan zatkli policisté. Zaměstnanci Úřadu pro veřejnou bezpečnost převrátili jejich byt ve městě Huainan vzhůru nohama a našli náboženskou literaturu. Po dvou dnech byla Wangova žena propuštěna, on ale musel zůstat ve vazbě.

Pastor Wang
Zhaiqing
(CAA)

Oficiální obžalovací spis dorazil k rodině až měsíc po zatčení. Do vznesení obžaloby uběhly další tři měsíce. V září 2006 odsoudila generální prokuratura Anhui pastora Wanga za „nelegální obchodování“, rovněž podle 225. článku. Ve skutečnosti však podobně jako Zhou Heng náboženskou literaturu jen bezplatně rozdával a šířil.

Dne 9. října 2006 byl vyřčen drakonický rozsudek, který pastora Wanga poslal do vězení na dva roky a zároveň mu uložil vysokou pokutu. V říjnu letošního roku se sice očekává Wangovo propuštění, nicméně s ohledem na zkušenosti jiných vězňů, kterým byl trest prodloužen, nelze s jistotou předvídat, zda se pastor po vypršení trestu skutečně dostane na svobodu.

Ve věznici v Hainianu byl navíc Wangovi, který může po obrně z dětství chodit pouze s pomocí berle, pobyt ještě nelidsky ztížen. Dozorcí mu jeho berli odebrali a tím ho donutili, aby celý den trávil v sedě.

Your Excellency,

We are deeply concerned about the continuing and unjust imprisonment and maltreatment of three spiritual representatives of Christian communities in China, namely Zhou Heng from Ürümqi, Zhang Rongliang and Wang Zhaiqing from Huainan in the province of Anhui. They have not committed any crime as they only tried to distribute the Christian literature free of charge to their fellow brothers and sisters in faith.

We urgently ask you to forward our concerns about the fate of these Christians to political representatives in your country so that they could personally interfere and secure the release of these unjustly imprisoned Christians. We also ask you to stand for religious freedom in China, especially with regard to the coming Olympic Games in Peking.

Yours sincerely,

Date (datum)

Signature, podpis

Jsmo hluboce znepokojeni pokračujícím a nespravedlivým vězněním a špatným zacházením se třemi duchovními představiteli křesťanských komunit v Číně, jmenovitě Zhou Hengem z Urumči, Zhangem Rongliangem a Wang Zhaiqingem z Huainanu v provincii Anhui. Nedopustili se žádného zločinu, pouze se snažili bezplatně rozdávat křesťanskou literaturu sestrám a bratrům ve víře. Naléhavě Vás žádáme, abyste naše znepokojení nad osudy těchto křesťanů tlumočila politickým představitelům ve Vaší zemi, aby mohli osobně zasáhnout a zajistit propuštění těchto nespravedlivě vězněných křesťanů. Také Vás žádáme, abyste hájila náboženskou svobodu v Číně, zejména v souvislosti s nadcházejícími olympijskými hrami v Pekingu.

Protestní kampaň „Věznění farářů“

V srpnu 2008 vzhlíží světová veřejnost okouzleně k nadcházejícím letním olympijským hrám v Pekingu. CSI se proto bude snažit v letošním roce pravidelně informovat o osudech vězněných církevních představitelů v Číně. Přidáváme se k protestům. Protestní listky, které je možné odeslat na Velvyslanectví Čínské lidové republiky v Praze, by měly úřadům

vyslat jasný signál, že pokusy utajit porušování náboženské svobody a dalších lidských práv v Číně, není českou ani světovou veřejností ignorováno. Čínskou velvyslankyní v ČR je Huo Yuzhen.

Požadujeme propuštění čínského kazatele Zhou Henga z Urumči a čínských pastorů Zhanga Ronglianga a Wanga Zhaiqinga. Modleme se také za náboženskou svobodu v Číně.

30 dní modliteb za svět islámu

Výzva k modlitbám „30 dní“ se zrodila na setkání skupinky křesťanských vedoucích na Blízkém východě v roce 1992. Tito muži a ženy intenzivně prožili Boží touhu svolat co nejvíce křesťanů k modlitbám za muslimský svět.

Modlitební iniciativa je naplánována tak, aby se překrývala s islámským měsícem ra-

madánem. Období ramadánu je každoročně určováno podle islámského lunárního kalendáře. V roce 2008 ramadán začíná přibližně 1. září a končí 30. září, přestože přesné datum se může v jednotlivých zemích lišit. Půst začíná i končí v okamžiku, kdy se objeví srpek nového měsíce. Kvůli posouvajícímu se islámskému roku vychází brožurka v roce 2008 již posedmnácté. (Od začátku „30 dní“

v březnu 1993 uběhlo 17 islámských lunárních let, dnes se podle muslimského lunárního kalendáře nacházíme v roce 1429.)

Modlitby v průběhu měsíce ramadánu neznamenají, že se budeme přizpůsobovat zvyklostem, které při svém půstu a modlitbách dodržují muslimové. Od samotného počátku nicméně existovaly nejméně dva důvody, proč by mělo „30 dní“ připadat právě na ramadán: (1) jedná se o jakousi pomůcku, díky které se křesťané s muslimy během určitého pevně stanoveného období v roce identifikují a (2) křesťané prosí o Boží svrchovaný zásah do života muslimů v době, kdy se muslimové o náboženství hluboce zajímají.

Přestože hnutí „30 dní“ stojí vůči islámu v opozici, současně zdůrazňuje Boží lásku vůči muslimům. Iniciativa se vždy snažila ve vztahu k těmto lidem rozvíjet ducha pokory, lásky, úcty a služby.

Cílem modlitební příručky je inspirovat a vést každého čtenáře v přímlovách za muslimský svět – o kterém ani zdaleka nepřed-

kládá vyčerpávající informace. Každá kapitola vám nicméně poskytne náměty týkající se potřeb určité skupiny muslimů. Povzbuzujeme vás k vyhledávání informací v dalších zdrojích, abyste islámskému světu a Božímu jednání mezi muslimy lépe porozuměli.

I v letošním roce bude do brožurky zahrnuta řada svědectví k povzbuzení vaší víry, když se budete modlit. Bůh se opravdu může muslimům dotýkat a stojí o to, aby jej mnozí poznali.

redaktoři (převzato a upraveno z brožurky pro rok 2007)

DŮLEŽITÉ: V celosvětovém měřítku vychází brožurka v celkovém nákladu přibližně 300 000 výtisků (v několika jazycích). V češtině vyjde v tištěné podobě pouze v případě, pokud se podaří shromáždit alespoň 500 závazných objednávek. Objednací formulář naleznete na internetové adrese www.prayer.cz/islam (jiným způsobem si letos není možné brožurku objednat). Předběžná cena činí 50 Kč za jeden výtisk.

HOSPODAŘENÍ CSI ZA ROK 2007

PŘÍJMY: 2 748 698,57 Kč

VÝDAJE:

POPLATKY BANKY	14 215,00
TISK	229 542,00
POŠTOVNÉ	91 540,20
HUMANIT. ČINNOST	1 589 532,50
CESTOVNÉ	28 437,00
ADMINISTR. POTŘEBY	31 837,00
ODMĚNY, VÝPLATA, ODVODY FÚ	91 596,00
POPLATKY INTERNETU	524,00
SLUŽBY	3 984,00
CELKEM	2 081 207,70

Zůstatek k 31.12.2007:		ROZPIS HUMAN. ČINNOSTI:	
Pokladna	1 359,50	SÚDÁN	819 970,00
ČSOB	1 478 176,47	INDIE	769 562,50
CELKEM	<u>1 479 535,97</u>	CELKEM	<u>1 589 532,50</u>

Pozn. Nepodařilo se v závěru roku poslat ještě ca: 1479536-812045 = 667491 Tento rozdíl + 1589532 = 2257023Kč je správný obnos na humanitární činnost v roce 2007. Na počátku roku bylo posláno po 15000 USD na oba projekty.

KONTROLA:

ZŮSTATEK K 1. 1. 2007	812 045,10 Kč
PŘÍJMY 2007	2 748 698,57 Kč
VÝDAJE 2007	2 081 207,70 Kč
ZŮSTATEK K 31. 12. 2007	1 479 535,97 Kč

Poděkování dárcům

Srdečné díky těm, kteří přispěli převodem z účtu v lednu:

Miroslava Kutálková, Ing. Alena Šmídová, Marie Einsteinová, Daniela Nováková, Martin Schleiss, Mgr. Petra Macíčková, René Hornová, Miroslav Machovský, Sylva Potůčková, Ivan Ditrich, Ing. Ludmila Škardová, JUDr. Jiří Fleischer, Radomír Česenek, Ludmila Běhanová, Eugenie Miškovská, Marie Radíková, Zdenka Boráková, Jan Szczurko, Jan Blahuta, Zdeněk Čermák, Miroslav Melcher, P. Josef Šich, Marie Utíkalová, Ivo Křížka, Irena Muhlová, Jaroslav Záleský, Monika Zechovská, Jan Malý, Veronika Nováková, MUDr. Anna Velková, Mgr. Miroslav Dibelka, Ludvík Petrásek, Josef Hurbiš, Tomáš Bayer, Jaroslav Kašpařík, Ladislav Radič, Ludmila Formánková, Marie Zatloukalová, Jan Benda, Hana Čermáková, Hana Borková, Vladimír Kamas, Josef Večeřa, Josef Charypar, Tomáš Bayer, PhDr. Jana Mančalová, Ing. Vladislava Kácalová, Dušan Zeman, Mariana Felnerová, Ing. Borek Tichý, Mgr. Bohumil Poláček, Lydie Davídková, Mgr. Zdeněk Dubský, Jan Brož, MUDr. Marie Rádlová, ŘKfarnost Bor u Tachova, Jan Satke, Vladimír Benák(2x), Marie Gebauero-

vá, Anna Hieková, Markéta Salvetová, Ing. Daniel Žingor, Alice Gelnarová, Marie Rundová.

Díky také všem, kteří přispěli dary poštovními poukázkami nebo jinak:

Marie Stěhulová, Karel Voleník, Alena Kavanová, Ing. Otakar Kouba, Anna Tauchmanová, Milan Gajdoš, Martin Hanousek, Jana Munzarová, Dr. Hubert Fadrus, Františka Evanžinová, Dalibor Kameník, ŘKfarnost Bernartice, ŘKfarnost Starý Jičín, MUDr. Barbora Jiříčková, Magda Grimová, Alžběta Hanzlíková, Helena Harasimová, Alois Seikanina, Ing. Adolf Rázek, Jiří Höfer, Zdislav Doležal, Jiří Novák, Petr Dočkal, Dana Svobodová, Ing. Klíma, P. Vojtěch Šíma, ŘKfarnost Nové Sady, ŘKfarnost Slavonín, P. Alois Jurán, Marie Francová, Olga Odložilová, Ctirad Trávníček, František Putala, Hildegarda Richtarová, Ruth Urbanová, Růžena Horáčková, ŘKfarnost Chromeč, Jakub Šťastný, Anežka Kovaříková, Ladislav Zapletal, Dr. Karel Dolista, Vlasta Brázdová, Helena Sadílková, Blanka Petrovická, Marie Kadlecová, Marta Železná, Zdenka Svobodová, Jana Hamingerová, Milan Hlisnilovský,

Marcela Křížová, Bohumila Ministrová, Hayato Okamura, Jaroslava Novotná, Jiřina Horáková, Jiřina Pospíšilová, Věra Frydrychová, Miroslav Valíček, Josef Stoklásek, Josef Soukup, Vlasta Pavlíková, Lenka Dušátková, Bohumil Černík, Marie Handlová, Mgr. Josef Vlček, David Chrastina, Zdenka Kačková, Tomáš Došek, Irena Schwarzová, ŘKfarnost Bohdalov, Anděla Jargusová, Eliška Przeczková, Anna Gebauerová, Ing. Karel Voplakal, Marie Páralová, Marie Vašinová, Božena Jašková, Libuše Kampasová, Kovářkovi, Libor Mačát, Jan Tomek, Karel Skříčka, MUDr. Marie Vrbová, Josef Bílek, Dr. Jan Balhar, Jana Krajičková, Jiří Buchta, Marie Kadlecová, František Foral, Věra Skřítková, Ing. Karel Lavický, Anna Tomková, Redemptoristé Frýdek-Místek, Bohumil Karásek, Stanislava Šlosarová, Janina Sustáčková, Františka Nesvadbová, ŘKfarnost Tovačov, Milena Šimánková, Jitka Hermanová, Františka Krajčová, Milan Klauz, Božena Votíková, Iva Sasková, PhDr. Vojtěch Cekota, Jiří Havlík, Bohumila Šuláková, Anděla Kolářová, Pavel Říčan, Matylda Kuchařová, Stanislav Binek, Vojtěch Jarkovský, Anna Růžicková, Jan Knos, Františka Chutná, Jaroslava Medřická, Jitka Lišková, Marie Jelínková, Marie Pouličková, Anna Zbranková, Běla Holečková, Dr. Vladimír Petráček, Vlastimil Kusý, Marie Grimová, Jiří Bouška, Hana Kadeřábková, Josef Kalbik, Stanislav Vaněk, Růžena Bartošová, ŘKfarnost Strakonice, Karel Šedina, Drahomíra Varmužová, Marta Čechová, Marie Hamerníková, P. Pavel Zíbal, Závalovi, Anna Hrkčová, Alice Kšírová, Zdenka Kozelková, Vladimír Polcar, Cecilie Hovadíková, Marie Knotková, Přemysl Vaněk, Antonie Mlčáková, Václav Mlčák, Jiří Pala, Miroslav Vala, Jaroslava Kašicová, Jarmila Kleinerová, Růžena Holíková, Marie Urbánková, J.+J. Záleských, Marie Mácová, Richard Szentivanyi, Julie Výmolová, Karel Kotyza, F. Pospíšil, Salesiánská provincie Praha, Václav Kotrba, Radim Vondráček, P. Karel Exner, Josef Šindar, Resmije Štíberová, Pharm. Dr. Marie Ondráčková, La-

dislav Zapletal, Emilia Průchová, Marie Pokorná, Štefan Belán, Marie Mahdalová, Alžběta Vetchá, Václav Číhal, Karel Palata, Jaromír Štván, Miloslava Protivová, Helena Rybíčková, Dana Hájková, FEM consulting, Jana Vejtasová, Emilie Štikarová, Růžena Purkrábková, Marta Hessová, Helena Minďáková, Václav Schreiber, Mojmir Pospíšil, Mgr. Marta Popelová, Růžena Bodláková, Iva Sasková, Ing. Jiří Bublan, Anežka Kovaříková, Eliška Zapletalová, Bořivoj Ptáček, František Brůna, Dušan Kubec, Blažena Zmeškalová, Ing. Cyril Brázda, Jarmila Pavelcová, F.+K. Poláškoví, Marie Valentová, MUDr. Alois Šamárek, Olga Říhová, Marta Kastnerová, František Matoušek, Bohumila Ministrová, Karel Gleisner, Václav Kytli, Karel Bečička, Anna Klímková, Markéta Mrkvová, Jiří Ondruš, J.+A. Dastíkovi, Vladislav Bžoch, Josef Kratěna, Jaroslav Januška, Miroslav Kratochvíl, František Matoušek, Marta Hlostová, Ilona Balavajderová, Marie Hronková, Ing. Jiří Horák, Jaroslava Prokopová, M.+J. Smrčkoví, Jiřina Horáková, Eustacha Baďurová, P. Alois Jargus, Marta Holubová, Václav Schneider, Věra Spisarová, Eva Oravová, Ing. Maria Klapcová, L.+J. Volfovi, Vlasta Větrovská, Pavla Kupková, Milan Geiger, Anna Marčíšinová, Jaroslava Kotrncová, Jiřina Zemanová, Ludmila Holubová, Antonín Dostál, Farní charita Milonice, Eliška Daňková, Ing. Lukáš Bartek, Ludmila Tšponová, M. Chalupová, Zdeněk Jun, Marie Zochová, František Čápek, Miloslava Matysová, Zdenka Kunzová, Hana Janovská, František Foral, Karel Váňa, Květoslava Šimonová, Marie Kučarová, Lenka Jurášková, Agnesa Vlášková, ŘKfarnost Bořislav, Josef Kalčík, Ludmila Davidová, Václav Grym, ŘKfarnost Kadaň, Dr. Marian Samer Asad Haim, Marie Mezihoráková, Hermína Balnarová, Marie Komínková, Alois Remeš, Eva Součková, Helena Brabencová, Jiří Hájek, Emilie Hamáčková, Farní charita u P. M. Růžencové-Plzeň.

Děkujeme také všem, kteří nechtěli být uváděni nebo jejichž jména nebyla čitelná nebo jsou dárci anonymní

Křesťanská mezinárodní solidarita

P. O. Box 8
750 11 PŘEROV
CZECH REPUBLIC

O.P.

P.P.
708 03/2002
751 51 Přerov 1

Prosba

***Dárci a příznivci, kteří posílají svůj
peněžní dar poprvé,
ať laskavě oznámí svou adresu.
Vedení CSI děkuje za porozumění.***

Křesťanská mezinárodní solidarita (CSI) je dobrovolné neziskové sdružení lidí, kteří chtějí nenásilným způsobem diplomatickými prostředky pomáhat hájit právo na vyznání tak, jak je to vyhlášeno ve Všeobecné deklaraci lidských práv OSN, zvláště ve Článku 18.

Potřebné spojení na Křesťanskou mezinárodní solidaritu:

Křesťanská mezinárodní solidarita - CSI
P. O. Box 8
750 11 Přerov

Tel: 581 203 438

e-mail: csi@csi-cr.cz

Internet: www.csi-cr.cz

Bankovní spojení:

ČSOB Československá obchodní banka
č.ú. 0278125043 / 0300

Úkoly CSI mohou být:

- modlitba za pronásledované křesťany
- psaní protestních dopisů patřičným politikům a úřadům
- sbírání podpisů ve prospěch pronásledovaných
- psát dopisy vězněným a jejich rodinám
- podle možnosti poskytovat hmotnou podporu jednotlivým případům
- působit na vládu a politiky, aby se Česká republika na mezinárodním poli zastávala pronásledovaných křesťanů
- přinášet zprávy v médiích o pronásledovaných křesťanech a o činnosti CSI
- organizovat prosebné společné modlitby
- finanční podpora

Přetisk textů tohoto zpravodaje je možný s udáním pramene. Vydává Křesťanská mezinárodní solidarita (CSI) jako zpravodaj pro vnitřní potřebu.

Za redakci a úpravu zpravodaje zodpovídají
Ing. František Kopečný a Mgr. Petr Matyáš

MK ČR E 12619

Tisk EURO-PRINT Přerov s.r.o.

Podávání novinových zásilek povoleno Dohodou o podávání poštovních zásilek OBCHODNÍ PSA-NÍ č. 708 03/2002 ze dne 13. 12. 2001.